

[Indearigsministeren.]

spørgsmålet om de højtlønnedes problem, men hvem der skal betale de højtlønnedes lønninger, den enkelte eller det offentlige. Når fru Inge Fischer Møller var inde på, at tandlægerne skulle inkorporeres i det offentlige sundhedsvæsen, kan man stille det spørgsmål, på hvilken måde de skal blive det. For mig er det afgørende, at befolkningen får den størst mulige service og den bedst mulige betjening uden hensyn til, hvordan man er placeret.

Til fru Ulla Worm vil jeg gerne sige, at ydelserne til tandpleje ikke er et lovgivningsproblem, men et administrativt problem, så hvis man i sygesikringsloven finder på, at der skal gives tilskud dels til paradentose, dels til det, man kalder stifttænder og andre ting, kan det ordnes rent administrativt.

Jeg er enig med fru Nathalie Lind i, at det afgørende må være, at man sætter ind på det forebyggende og ikke på det reparative. Det mener jeg også at lovgivningen i almindelighed er gået ud på. Behovsundersøgelsen for dem, der skal uddannes, skal jeg se nærmere på ved senere lejlighed.

Tandteknikernes problemer må løses, det må vi erkende. Tandteknikerne er der, de arbejder, og de er anerkendt, bare ikke officielt. Det problem må løses på et eller andet tidspunkt.

Jeg er helt enig i, at børnetandplejen er et vigtigt skridt, men det er nok så vigtigt, at de ældre også får klaret deres tandproblemer. For de unge er det spørgsmålet om at bevare tænderne, for de ældre er det vel i høj grad et spørgsmål om at få erstattet dem.

Til fru Inger Lise Petersen har jeg i og for sig ingen særlige bemærkninger. Men over for hr. Valbak vil jeg helt blankt erkende, at når vi taler om vore sundhedsproblemer, er det rigtigt, at tandproblemet ligesom er rangeret ud på et sidespor. Det har i høj grad sammenhæng med vort sundhedsvæsen i almindelighed, men det er rigtigt, at det ligesom har fået en andenrangs placering. I den forbindelse er jeg meget positiv med hensyn til, om det kan klares i tandlægeudvalget eller udvalget finder, at det er nødvendigt at nedsætte et andet udvalg, for det er rigtigt, at analyser koster knap så meget som en vedvarende betaling for tandbehandling.

Jeg er også enig i, at det er en social ulige vægt, at de, der har penge, kan få ordnet deres tænder eller få bygget bro over det, der mangler i munden, mens andre ikke har den samme mulighed. Det kan ikke være rigtigt, at vi i vor oplyste tidsalder skal være i den situation, at vil man have klaret sine tænder, er det et spørgsmål om penge, ikke et spørgsmål om mulighed for at komme til tandlæge. Jeg er helt enig i, at vi skal se, om vi ikke kan finde frem dér. Det er da muligt, at vi kan finde en vej, således at der bliver bedre muligheder, for det kan ikke være rigtigt, at de, der står i den situation, at de virkelig har et tandproblem, afholder sig fra at gå til tandlæge på grund af, at det koster 2.000-3.000 kr. Dér vil jeg egentlig gerne indskyde den bemærkning, at mange mennesker undrer sig over prisen. Det er på samme måde, når de går til en urmager eller en radioforhandler: de kan ikke se, hvad der egentlig skal repareres, og de er meget forundrede over, at der bliver så vældig store regninger på de ting, de får ordnet i deres mund.

Der er vilje fra min side her, og ved fælles kræfter kan vi måske nå et resultat. Men jeg er som sagt helt enig i, at når det drejer sig om sundhedsproblemerne, har vi rangeret dette problem ud på et sidespor, og det er på tide, at vi får det ind på det rigtige spor.

Ordføreren for forslagsstillerne (Valbak): Jeg har lyst til et par afsluttende bemærkninger i anledning af indenrigsministerens sidste udtalelser, for jeg synes nok, at med disse udtalelser løses op for en betydelig grad af enighed. Vi kan nu fastslå, at der er enighed om, at vi her taler om et væsen, som er rangeret ud på et sidespor, og som vi har brug for at få rangeret ind på hovedsporet. Det er et fælles udgangspunkt i dette her.

Det andet er, at vi er enige om, at vi bl. a. som en følge af dette sidespor her befinder os på et område, hvor vor service er udtryk for social ulige vægt, og at vi må have lagt en økonomisk plan for, hvordan vi kan ændre på dette forhold.

Jeg mener også, at vi kan fastslå enighed om, at vel kan det udvalg, der er nedsat om tandlægeloven, tage visse problemer op af dem, vi har talt om her i dag, og at vi må tale nærmere om, hvilke problemer. Men jeg